

Шановні укладачі сайту!

Чи не заперечували б Ви проти надання матеріалів для публікації з боку сторонніх осіб? Я готовий до співробітництва у такому форматі, і вже зараз можу підготувати публікацію про фактично злочинні надвирати, зроблені А. Федоруком протягом останнього часу.
Роздуми невдоволеного

Вітаю!

Надсилаю Вам свій матеріал.

З повагою,

Віктор

{comments on}

Не можу себе зарахувати до потужних знавців законодавства України. З іншого боку, віднести себе до повних невігласів у правовій царині, теж не візьмусь. Тож, міркуватиму з тобою, мій дорогий читачу.

Уявімо собі, що прогулюючись весняної днини вулицею Енергетиків в Бучі, я, знайшовши камінця чи якогось іншого предмета, кидаю свою знахідку у вікно, за яким напружено працює визначний громадський діяч сучасності, господарник, орденоносець і просто – чудова людина, Анатолій Петрович Федорук. Ай, ай, ай...!

Обурена громадськість хапа мене, заламує руки за спину. Прибігають сміливі міліціонери з пістолетами і бланками протоколів. Котрих викликала схвильована секретарка. Сміливі міліціонери, прямо на місці намагаються надати справі найвищого звучання: “А не було ли у тебе, сукин сын, намерення на теракт!?” Ясно ж бо, закрити справу про теракт (коли вже піймали супостата) набагато приємніше і почесніше, ніж тривалий конфлікт “Три дулі і дві словесні образи” між бабою Гапкою і тіткою Меланкою.

Звісно, я опираюся, захищаюся, виправдовуюся і, не зважаючи на вкрай інтелігентне поведження правоохоронців, справа здувається до звичайного хуліганства. Знаючи, що з мене не отримати ані квартири, ані земельної ділянки, ані традиційного українського засівання кабінету, судді чинять справедливий розгляд. І я вже зобов’язаний, чи відбути декілька діб, чи сплатити штраф і відшкодувати матеріальні збитки. Якщо Анатолій Петрович Федорук зазнав моральної шкоди, то мене ще змусять відшкодувати і її. А як ви думаєте? Моральна шкода високоморальній людині – це теж не кілограм огірків. Зауваж, любий читачу, кілька сотень гривень збитків, завданих місцевому бюджету, я відшкодую гарантовано.

До чого ж я веду? А ось до чого...

Колись я дуже любив гуляти нашою мальовничою Бучею. Нині, коли шановний наш

Написав Просто бучанець
Понеділок, 30 березня 2009 10:38

Анатолій Петрович розбудовує на її місці якесь “рідне місто”, у мене все менше і менше бажання “тішити” себе променадами. Та, іноді таки доводиться кудись чвалати.

Тож, минулого року мені придибалось пройтися вулицею Пушкінською, де й уздрів я масштабні роботи із залученням техніки. На місці старого каналізаційного колектора копали глибоку траншею, до котрої клали величезні труби. За геніальним стратегічним задумом, то мала би бути система зливової каналізації.

Робота кипіла з ранку до вечора. І раптом... відкипіла. Техніка й робітники зникли, а про епохальну будову “забули”. Виявилось, що дипломовані спеціалісти, котрі живуть за наш з тобою рахунок, заробляючи не непогану пенсію держслужбовця, просто абсолютно не відповідають кваліфікаційним вимогам. Їхня непосидюча діяльність привела до того, що новітня інженерна система повторить долю старого каналізаційного колектора, котрий ніколи не працював. Єдиний результат – мільйони, закопані під землю.

Як виявилось, масштабні проекти бучанської влади не обмежилися Пушкінською, котра тепер щовесни перетворюватиметься на багнище (як вулиці у Великій Медведівці, де раніше головував знаний господарник – орденоносець Анатолій Федорук). Ще більш жахливу картину довелося мені побачити у березні цього року на вулиці Водопровідній, якою, на той момент, можна було пересуватися хіба всюдиходом. Поцікавився – що ж трапилось? Кажуть: “Та, каналізацію робили”. Робили.

Одразу ж згадалися бювети на вулицях Енергетиків та Тарасівській. Ну, бюветами їх можна назвати умовно. Зовні вони, звісно, дуже подібні до бюветів. Та води з них не п'ють, бо та вода не придатна для ужитку. І тут, купу грошей вгатили. А скільки дерев знищили? Передпроектні роботи здійснювали, проект робили, бювети будували... А вийшов черговий “пшик”. То і що? Нічого. Все нормально. Усі на місцях. Зарплату одержують, стаж йде та й інші блага не минають.

То, до чого ж я оце..?

Думаю ось. Аби я взяв, та й розбив вікно не тільки любому усім нам Анатолію Петровичу, а ще й головному архітектору та відповідному заступнику (яких, до слова, у нас зараз чи не стільки, скільки було співробітників у селищній раді до щасливого пришествя нинішнього голови), то напевно, за це пішов би у справі кримінальній. Та й правильно. Чи жарт – нашкодити місцевому бюджету на кілька тисяч гривень!

Спитайте мене: чому ж не гріють нари ті “фахівці”, котрі майстерно викачують з бюджету мільйони, не лише без відриву від виконання посадових обов'язків, а ще й загадковим, химерним чином – шляхом виконання оцих самих посадових обов'язків? А тому, що в країні діють не стільки закони, скільки – “старі добрі поняття”. І, якщо ви комусь натовчете писка – це хуліганство, а сміливий міліціонер відіб'є нирки – це слідчі дії. Якщо ви поцупите лопату в сусіда – це злочин, а ви – злодій, а якщо хтось потягне у країни кілька заводів, фабрик чи тисяч гектарів – це приватизація, а цей хтось – шановна людина, депутат і благодійник.

Пишучи цей матеріал, я думав не про якісь з майбутніх виборів, а про свою розікрадену та сплюндровану Бучу та про тих шановних і порядних людей. Котрі все це з нею робили, під схвальні вигуки частини охлосу та тих, хто щось надбав собі особисто від цієї влади.

Але ж, поважний читачу, ці люди опинилися біля керма завдяки тому, що частина виборців за це проголосувала. Тож, подумай – чи немає в цих неподобствах і твоєї провини? І пам'ятай, голосуючи за Анатолія Петровича Федорука і його соратників, ти даєш згоду на нові неподобства і безкарність. І не ремствуй тоді, коли під твоїм будинком вирубають парк чи побудують нову чарочну, коли тобі дадуть по голові й заберуть

Роздуми невдоволеного

Написав Просто бучанець

Понеділок, 30 березня 2009 10:38

гаманець, а сміливі міліціонери не прибіжать ніколи, коли після нещодавнього ремонту дорожнього покриття, твоя машина в'їде в чималу яму і ти матимеш клопоти з ремонтом... Не ремствуй, бо це – твоя влада і ти її заслуговуєш.

Віктор Петров